

efter, hvad der ved Brøden kan være forskyldt, og ikke efter Procesreglerne om Appellabiliteten. Det kan ikke være retsærdigt, at den, der vel bør dømmes, men efter alle Omstændigheder kun burde anses med en Multt. s. Ex. af 5 Rd., skal idømmes 10 Rd., for at en Anden, der ogsaa er dømt, kan faae Udgang til at erholde det prøvet, om han overhovedet rettelig burde være dømt. — Finder man det efter den her omhandlede Forseelses særegne Bessaffenhed rigtigt, at den, der efter den summariske Politiprocedure var idømt Straf, altid burde have Udgang til at appellere, vilde det være den rette Wei undtagelsesviis at bestemme Saadant uden Hensyn til den idømte Strafs Størrelse; cfr. Analogien af Pl. 23de Mai 1840. — Vi skulle derfor tillade os at foreslaae, at Landsthinget atter vil lade det ovenomhandlede høie Minimum udgaae af Loven. Derimod finde vi ikke tilstrækkelig Anledning til at foreslaae nogen Forandring, forsaavidt Folkethinget har forhøiet Maximum af Bøderne fra 100 Rd. til 200 Rd.

Med Hensyn endelig til den processuale Bestemmelse i Loven, at Sager, angaaende den omhandlede Forseelse, skulle forfølges som offentlige Politisager, da sandt nærværende Udvalg, da det forrige Gang havde Sagen til Overveielse, det meget tvivlsomt, om det ikke vilde være rettest at lade disse Sager, til større Betryggelse for de Tiltalte, behandle som andre Justitsager, deels fordi Bedømmelsen af, om et Dyrplageri har fundet Sted, steds i en højere Grad end ved andre Overtrædelser vil afhænge af den individuelle Opsfattelse og Stemning, og deels fordi det vil være mere frænkende at blive dømt som Dyrplager end for andre egentlige Politiovertrædelser. Naar en Sag kan behandles som offentlig Politisag, kan, som bekendt, Politimesteren selv paatale Sagen, som han derefter selv paadømmer, og han optræder da baade som Anklager og Dommer i den samme Sag. I Justitsager kan han vel, ligesaavel som i offentlige Politisager, anstille de foreløbige Undersøgelser, men han skal derefter indstille Sagen til Amtmanden, som har at bedømme, om der bør anlægges Action, eller om Sagen kan bortfalde, og

findes det, at Sagen bør videre forfølges, skeer dette ved en udnævnt Actor, hvorhos der bestikkes et Forsvar for den Tiltalte til under Sagens videre Behandling at varetage hans Tarv. Efter Overveielse af alle Omstændigheder antog Udvalget, at der her kunde være Anledning til at vælge en Middelvei, saaledes at Sagen vel i Overensstemmelse med Regjeringens Forslag kunde behandles som offentlig Politisag, men at dog dermed skulde forbindes den ene af de ovenangførte for Justitsager gældende Regler, nemlig Sagens Indstilling til Amtmanden, førend Sagen kunde forfølges til Doms. Nytten af denne Forholdsregel maatte derhos, saaledes som under Sagens Behandling i Landsthinget fra Udvalgets Side blev bemærket, ikke fornemmeligen bedømmes efter Udfaldet af de enkelte Tilfælde, hvori den virkelig vilde komme til Anvendelse, men mere søges i den Indskyldelse, den ved selve sin Eksistens vilde have til at forebygge en overdreven Paatale af formeentligen begaaede Dyrplagerier, derved at Politimesteren var sig bevidst, at enhver saadan Sag, førend den kunde gaae til Doms, skulde forelægges Amtmanden til Bedømmelse. I Overensstemmelse med Udvalgets Forslag blev af Landsthinget et saadant Tillæg føiet til Loven.

Dette Tillæg er ikke blot atter udeladt af Folkethinget — der som en Art af Equivalent for samme har paa den ovenomhandlede, som vi troe lidet heldige Maade, villet gjøre disse Sager i alle Tilfælde appellable — men det har ogsaa givet Anledning til høist besynderlige og urigtige Udtalelser om, at det skulde stride imod Grundloven m. m. Det er muligt, ja sandsynligt, at Anklagemagten i criminelle Sager vil ved den Omordning af Retsspleien, som ved Grundloven er filliet i Udigt, blive ordnet paa en noget anden Maade, end det nu er Tilfældet, men, som det af Justitsministeren og flere sagkyndige Medlemmer under Forhandlingerne i Folkethinget blev oplyst, beroe de ovenmeldte Udtalelser „paa den meest aabenbare Misforstaaelse og Ubekjendtskab med Rettergangsmaaden i criminelle Sager“. Vi skulle hertil endnu kun føie den Bemærkning, at Amtmanden ifølge den almindelige Lovgivning allerede har en Anklagemagt ogsaa i alle offentlige